

Hồi 111

Tình Ngũ Đêm Khuya

Tất Tâm Nhân nói giọng ôn tồn:

- Này sư huynh, người và nàng cùng lạy trời đất và cùng vào động phòng, mặc dù chưa hành lễ phu thê, nhưng đã có danh phận, chẳng lẽ người bảo nàng gả cho người khác được sao?

Trần Gia Lân nổi giận đùng đùng nói:

- Này sư đệ, người chớ diễn tuồng nữa, hãy chấm dứt cho rồi, chớ mãi xem ta là một gã ngu ngốc, ta chẳng bằng lòng người làm thế đâu.

Thất Tâm Nhân nói giọng hốt hải:

- Diễn tuồng ư? Người nói thế có nghĩa là sao?

Trần Gia Lân cười lạnh lùng một tiếng nói:

- Thôi, chớ giả đồ làm gì nữa, trong bụng người am hiểu hơn ai hết...

Thất Tâm Nhân nói:

- Ta chẳng hiểu gì cả!

Trần Gia Lân trợn ngược hai mắt nói:

- Nếu người buộc ta nói, thì ta đành phải nói cho người nghe, người yêu Đào Ngọc Phân và nàng cũng yêu người, có phải vậy không?

Thất Tâm Nhân cười ha hả nói:

- Vậy là kỳ đàm rồi, sư huynh, tại sao người lại suy nghĩ như thế vậy?

Trần Gia Lân nói:

- Sự thật sờ sờ ra trước mắt, ta cần gì phải suy nghĩ, người cứ việc yên tâm, ta chẳng hề có mấy may tình ý gì với nàng hết. Người chớ kiêng kỵ gì nữa, ta chúc hai người trăm năm hạnh phúc.

Thất Tâm Nhân giậm chân lia lịa nói:

- Nay sư huynh, người hoàn toàn hiểu lầm rồi, ta không thể yêu nàng, và nàng cũng không yêu ta, ta có thể chỉ thiên tuyên thệ...

Trần Gia Lân khoát tay ngắt lời y nói:

- Quả thật người có thiên tài diễn tuồng, tiếc rằng người sư huynh ngu ngốc này không biết thưởng thức lời tuyên thệ.

Thất Tâm Nhân lưỡng cuống phát run lên, giậm chân lia lịa nói:

- Tức chết người đi, làm thế nào người mới tin đây?

Trần Gia Lân chẳng động lòng chút nào, cất giọng lạnh lùng nói tiếp:

- Người gọi ta là sư huynh có phải vậy không? Nhưng mà cả chốn thiên hạ này khó mà tìm ra cặp sư huynh đệ thứ hai như thế, ta chưa từng trông thấy mặt mũi của người, cả tên họ của người ta cũng không biết, đây là sư huynh đệ gì vậy?

Thất Tâm Nhân lưỡng cuống nói:

- Sư huynh, tất cả mọi người đều có nỗi khổ tâm khó nói, chẳng lẽ người không thông cảm ta. Đây chỉ là tạm thời thế thôi, một ngày nào đó người sẽ hoàn toàn sáng tỏ mọi việc, chứ thật tình ta chẳng làm ra vẻ thần bí đâu!

- Thôi ta cũng không muốn làm sáng tỏ vụ này, ta phải đi ngay bây giờ!

Nói xong chuẩn bị lên ngựa.

Thất Tâm Nhân vừa bước tới nắm lấy dây cương vừa khóc lóc nói:

- Được, ta nói cho người nghe, nhưng mà người chớ hối hận, ta... ta nói cho người nghe hết...

Trần Gia Lân xua tay nói:

- Không cần, ta không muốn tìm hiểu tư ẩn của người ta, tạm biệt nha!

Dứt lời hắt nhẩy lên lưng ngựa.

Thất Tâm Nhân buông tay ra, đứng ngăn người tại chỗ.

Trần Gia Lân vừa giật dây cương vừa là lớn tiếng nói:

- Chúc hai người hạnh phúc!

Dứt lời, hất thúc ngựa chạy như gió.

oOo

Trần Gia Lân ngồi trên ghế tựa lưng vào cạnh bàn, thỉnh thoảng phát ra một tiếng cười lạnh lùng, hẳn cảm thấy hành vi của Thất Tâm Nhân buồn cười hết sức, đến lúc này mà người còn làm mặt dày diễn tuồng tiếp.

Giữa con người với con người quý ở chỗ lấy tình thật tương kiến với nhau, bằng không cho dù thân như anh em ruột thịt cũng bằng thừa thôi.

Đêm đã quá khuya, tất cả lũ khách hầu như đã nhập mộng, bây giờ trong khách điểm tịch lặng như tờ.

Bỗng nhiên hẳn nghe thấy cửa phòng kế bên có tiếng gõ cửa.

Âm thanh từ trong phòng kế bên vang ra hỏi:

- Ai đó, có phải là điểm gia không?

Trần Gia Lân bất giác giật bắn người lên, rõ ràng đây là giọng nói của mình đệ Ngô Hồng Văn, sao y lại nghỉ tại khách điểm này. Hơn nữa lại ở ngay phòng kế bên, thế mà mình chẳng hay biết gì cả?

Một âm thanh nữ nhân nói:

- Văn ca, là ta đây!

Trần Gia Lân càng lấy làm ngạc nhiên hơn, đêm khuya canh vắng, Tử Y Tiên Tử Lương Tiểu Ngọc đến lũ điểm này tìm y để làm gì vậy? Nghe cách xưng hô, hình như hai người chẳng tầm thường rồi.

Âm thanh Ngô Hồng Văn nói:

- Lương cô nương, có việc chi chẳng?

Tử Y Tiên Tử nói:

- Ta ngủ chẳng được, muốn sang đây trò chuyện với người!

Nghe giọng nói của Tử Y Tiên Tử hình như cô ta cũng nghỉ trong khách điểm này.

Ngô Hồng Văn nói:

- Lương cô nương, ta đã...

Tử Y Tiên Tử cướp lời nói:

- Ta biết người ngủ rồi, nhưng không sao người cứ mở cửa phòng ra, người nằm trên giường, ta ngồi nói chuyện với người cũng được.

Hình như Ngô Hoàng Văn chẳng mấy bằng lòng nói:

- Lương cô nương, e rằng như thế... không tiện?

Tử Y Tiên Tử cười tủm tỉm một tiếng nói:

- Văn ca, nam nữ giang hồ không chấp những tiểu tiết này. Cái gì mà nam nữ thọ thọ bất tương thân, dư luận đáng sợ vân vân, đây toàn là những lời cổ hủ của nhóm người ngụy quân tử tự xưng là người học giả, ta không tin những thứ đó, chỉ cần chúng ta quang minh chính đại tương kiến với nhau, có gì đâu mà người sợ.

Hình như Ngô Hoàng Văn không muốn tranh luận với cô ta, đành ngồi dậy mở tung cửa phòng ra nói:

- Mời vào nào!

Trần Gia Lân quạt tắt ngọn đèn dầu, hắn vốn thì không muốn nghe lén người ta nói chuyện, thế nhưng Ngô Hoàng Văn là minh đệ của hắn. Hắn không thể chẳng quan tâm, có ai biết thiếu nữ thô tục bước bình này đang định trò huyền ảo gì đây.

Thế rồi hắn lẳng lặng ngồi yên lắng tai nghe họ nói chuyện.

oOo

Mặt mày Ngô Hoàng Văn lộ vẻ chẳng vui, ngồi trên cạnh giường.

Tử Y Tiên Tử biết trong lòng Ngô Hoàng Văn không vui, nhưng cô ta giả vờ làm ra vẻ không biết gì hết, bắt chuyện nói:

- Nay Văn ca, người cứ khen Ngư Lang nhị ca kết nghĩa của người tài ba như thế nào đó. Tiếc rằng ta chưa có cơ hội gặp hắn, võ công của hắn so với Chúc Long biểu huynh của ta thì thế nào?

Ngô Hoàng Văn thoáng nghe đề cập tới Trần Gia Lân, hai mắt sáng ngời, xéch ngược đôi lông mày kiếm lên, nói:

- Trong lứa tuổi thanh niên đương kim võ lâm, e rằng khó tìm ra một ai có thể đối địch được với hắn.

Tử Y Tiên Tử kêu ồ một tiếng nói:

- Người nói rằng hấn đã mất tích, do nguyên nhân thế nào vậy?

Ngô Hoằng Văn bỗng trầm giọng nói:

- Không biết, tin này do thủ hạ của Mẫu Đơn lệnh chủ tiết lộ. Họ bảo rằng từ rày về sau ở chốn giang hồ không còn nhân vật Ngư Lang này nữa, có lẽ... hấn đã thọ nạn cũng nên, ta đang tích cực truy thám tung tích hấn.

Tử Y Tiên Tử nói:

- Nếu như hấn đã thọ nạn thì sao?

Ngô Hoằng Văn xúc động nói:

- Ta tuyên thệ quyết phải báo thù cho hấn!

Tử Y Tiên Tử biểu lộ nghĩa khí trên mặt nói:

- Ta tiếp sức người, việc của người tức là việc của ta!

Ngô Hoằng Văn nói:

- Tại hạ xin cảm tạ trước.

Tử Y Tiên Tử nghiêng đầu sang một bên nói:

- Văn ca, chẳng lẽ người không thể đổi cách xưng hô được sao?

Mặt mày Ngô Hoằng Văn ửng đỏ, ngượng ngừng nói:

- Đổi cách xưng hô... thế nào ư?

Tử Y Tiên Tử đưa mắt nhìn y cười thật tươi nói:

- Người cứ gọi ta là Tiểu Ngọc được rồi!

Ngô Hoằng Văn ấp úng nói:

- Tiểu Ngọc ư?

Tử Y Tiên Tử nói:

- Ô! Ta rất thích nghe thấy người gọi ta như thế, chính mẹ ta đã gọi ta như thế. Nói cho người hay, trên thế gian này, ta yêu mẹ ta nhất, ta yêu người như yêu mẹ ta vậy.

Lời nói tuy thô tục, nhưng tràn đầy chí tình, hình như cô ta không giấu kín được câu nào cả, trong bụng suy nghĩ sao thì miệng nói vậy.

Tử Y Tiên Tử lại nói tiếp:

- Văn ca, từ nhỏ tới lớn, ta chưa hề yêu bất cứ một nam nhân nào hết. Ta ghét nam nhân nhất, ta biết rằng mặt mũi ta rất xấu xí, đồng thời cũng biết không có nam nhân nào thích ta hết, thế nhưng ta vừa trông thấy người tức thì trong lòng liền sinh hảo cảm với người ngay, có phải đây là người ta thường nói hữu duyên không?

Ngô Hoằng Văn nói:

- Tiểu Ngọc, người nói rằng không có nam nhân nào yêu người, chắc không phải vậy chứ?

Trong lòng Tử Y Tiên Tử cảm thấy ngọt ngào, cười thật tươi nói:

- Văn ca, người cứ nói thử nào?

Ngô Hoằng Văn nói:

- Chính biểu huynh người...

Tử Y Tiên Tử cứ cho rằng Ngô Hoằng Văn sẽ nói rõ cái tên mà cô ta thích nghe, không ngờ lại nói tới Chúc Long, bất giác lấy làm thất vọng, sa sầm nét mặt, buột miệng nói:

- Con khỉ!

Ngô Hoằng Văn thoát nghe cô ta thốt ra hai chữ này bất giác giật nảy người lên, tròn to hai mắt nhìn cô ta nhủ thầm: "Xấu mười lạng chín, quả thật chẳng sai chút nào, nếu cưới phải người vợ vừa xấu vừa quái này há chẳng phải xúi quẩy cả tám đời đó ư?"

Trong bụng Ngô Hoằng Văn thì suy nghĩ như vậy, nhưng chẳng dám biểu lộ trên mặt.

Tử Y Tiên Tử chẳng cảm thấy mình ăn nói thô tục chút nào, lại nói tiếp:

- Chúc Long ư? Ngoại hiệu của gã là Hoa Thái Tuế, thì người có thể tưởng tượng được hành vi của gã là thế nào rồi. Ta ghét gã hết sức, nếu chẳng vì nghĩ hai người có mối quan hệ thân thích thì ta đã giết chết gã ta từ sớm rồi, người nói rằng y yêu ta ư? Chẳng yêu chút nào hết, gã chỉ muốn thừa kế giả sản của nhà ta mà thôi.

Ngô Hoằng Văn lắc đầu nói:

- Chưa chắc như thế, biểu huynh muội sống gần nhau từ nhỏ đến lớn, làm gì vẫn phải có chút tình nghĩa.

Tử Y Tiên Tử liếc mắt nhìn y một cái nói:

- Người mong ta gả cho y chẳng?

Ngô Hoàng Văn ấp úng vội vàng nói:

- Không thể nói rằng mong muốn được nhưng... biểu huynh muội kết hợp thì thân hơn nữa có sao đâu?

Tử Y Tiên Tử trợn ngược hai mắt, la lớn tiếng nói:

- Ta biết dụng tâm của ngươi, ngươi muốn xa lánh ta chứ gì, có phải vậy không? Bây giờ chúng ta hãy nói cho rõ ràng, rốt cuộc ngươi có yêu ta hay không?

Ngô Hoàng Văn bất giác ngăn người ra tại chỗ. Nếu bảo rằng yêu cô ta thì quả thực mình chẳng có chút tình ý gì với cô ta hết, còn nói rằng không yêu thì với tình tình bướng bỉnh của cô ta, chẳng biết cô ta sẽ gây nên sự việc như thế nào nữa đây, nhất thời y chẳng nói nên lời nào hết.

Một hồi lâu, Ngô Hoàng Văn mới thốt ra được một câu nói:

- Tiểu Ngọc, chớ la lớn tiếng như vậy, kéo người ta nghe thấy chẳng nhã nhặn, đây là khách điểm...

Tử Y Tiên Tử vẫn nói lớn tiếng rằng:

- Ta không cần biết nhã nhặn hay không nhã nhặn gì cả!

Ngô Hoàng Văn cúi đầu xuống không nói gì hết.

Tử Y Tiên Tử càng nói lớn tiếng hơn:

- Nói đi! Rốt cuộc ngươi có thích ta hay không?

Quả thực Ngô Hoàng Văn muốn bỏ chạy ngay, chẳng nói cô ta xấu xí làm gì, y không dám thọ giáo đức tính này chút nào, nếu như trở thành vợ chồng, y phải khổ sở suốt đời không sai.

Dù là con người đất cũng phải nổi giận, Ngô Hoàng Văn bồng ngược đầu lên, lạnh lùng nói:

- Nếu như ta nói rằng ta không thích thì sao?

Tử Y Tiên Tử mặt mày biến sắc, một hồi thật lâu mới nói:

- Ta không thích nghe câu nói này!

Ngô Hoàng Văn nói:

- Thế nhưng ta đã nói câu này rồi!

Tử Y Tiên Tử nghiêng rằng nói:

- Nếu như ngươi không thích ta, thì ta sẽ giết ngươi, ta không để cho bất cứ một nữ nhân nào lấy được ngươi hết. Sau khi giết ngươi thì ta tự sát, vì ta không yêu người đàn ông thứ hai nào nữa!

Ngô Hoằng Văn nghe nói thế bất giác rung mình lạnh toát mồ hôi, y biết cô ta nói được ắt phải làm được.

Bỗng nhiên thần tình của Tử Y Tiên Tử thay đổi lớn, nói giọng ôn tồn:

- Vãn ca, chớ nói như vậy, ta biết ngươi chỉ nói đùa thôi!

Đương nhiên Ngô Hoằng Văn không muốn làm lớn chuyện, lập tức cuốn theo chiều gió nói:

- Nay Tiểu Ngọc, nam nữ thương yêu nhau xuất phát từ nơi tình cảm, nhưng ắt phải thuận theo tự nhiên, chứ không thể miễn cưỡng, chúng ta đã quen nhau nhưng cần phải có khoảng thời gian qua lại để đôi bên tìm hiểu, sau đó mới nói tới vấn đề khác, ngươi có đồng ý vậy không?

Tử Y Tiên Tử mân mê tà áo, nói:

- Được, ta nghe lời ngươi, từ lúc còn nhỏ, ta muốn điều gì, quyết phải lấy cho bằng được, nhưng... đối với ngươi, ta thấy đều nghe lời ngươi, nếu người chê ta xấu xí thì cũng không cải biến được vì cha mẹ ta sinh ra ta là như thế đấy, còn ngươi cho rằng ta quá bướng bỉnh, thì ta có thể sửa đổi!

Có lẽ đây là lần đầu tiên trong đời cô ta đã thốt lên những lời nhún nhường cầu hòa như vậy.

Ngô Hoằng Văn lấy làm cảm động, mặt lộ vẻ cười nói:

- Tiểu Ngọc, xấu đẹp của một người không phải nơi dung nhan, mà là ở trong đức tính, cho dù người đó đẹp như tiên nữ nhưng có một linh hồn xấu ác thì cũng chẳng hay ho gì cả! Ta không phải là hạng người hiểu biết nông cạn đâu, ngươi hiểu ý ta muốn nói gì chứ?

Tử Y Tiên Tử bỗng nhiên trở thành trầm tĩnh hơn, nói giọng e thẹn:

- Ta hiểu cả rồi!

Hình như cô ta không thích ứng với hai chữ e thẹn, thế mà bây giờ lại có phản ứng như vậy, có lẽ chính cô ta cũng lấy làm ngạc nhiên thì phải.

Ngô Hoằng Văn khẽ gật đầu, thừa dịp nói:

- Tiểu Ngọc, đêm đã khuya lắm rồi, ngươi trở về phòng nghỉ ngơi đi?

Tử Y Tiên Tử lắc đầu nói:

- Không, ta chưa buồn ngủ...

Cô ta nói tới đây, bỗng đổi giọng nói:

- Được, ta nghe lời người!

Nói xong, cô ta đã đứng lên.

Ngô Hoàng Văn đưa cô ta bước ra cửa phòng, thở phào một tiếng rất nhẹ nhõm.

oOo

Tử Y Tiên Tử vừa đi tới giữa sân viện, bỗng có âm thanh bén nhọn vang lên nói:

- Ô! Quả thật đây đúng là một con chim ngốc, thịt đưa tới miệng mà không chịu ăn!

Tử Y Tiên Tử dừng bước lại, kể đó có một bóng người từ trong bóng tối hiện ra, nhờ ánh sáng mờ mờ từ hai bên sân viện soi tới, có thể nhìn thấy đối phương là một thư sinh trạc ngoài hai mươi tuổi ngoài, gương mặt đầy những vẻ tà khí, vì thấy gã mặc áo nho sĩ nên mới bảo rằng gã là thư sinh, chứ thật ra gã chẳng giống một học giả chút nào.

Thư sinh nọ bước tới trước, chấp tay vái dài, cười hi hí nói:

- Cô nương ở lữ điểm buồn bã chăng?

Tử Y Tiên Tử lạnh lùng nói:

- Ta chẳng hiểu người nói gì cả!

Thư sinh vừa cười vừa nói:

- Tại hạ muốn nói rằng nếu cô nương đêm dài cô đơn, thì tại hạ sẵn sàng làm bạn hầu hạ cho!

Tử Y Tiên Tử xéch ngược đôi lông mày đậm lên, nói:

- Có lẽ người thường làm bạn với nữ khách độc thân thì phải?

Thư sinh cười khẩy một tiếng nói:

- Không dám, tự cổ danh sĩ giai phong lưu, tại hạ thì không dám ví mình như là danh nhân, nhưng rất thông hiểu tình ý.

Tử Y Tiên Tử kêu hừ một tiếng, nói:

- Người có biết thế nào gọi là quỷ phong lưu chẳng?

Thư sinh ngạc nhiên nói:

- Điều này ư... có nghĩa là trời sinh ra giống đa tình, làm quỷ phong lưu.

Gã vừa nói vừa tiến tới một bước.

Tử Y Tiên Tử cười khẩy nói:

- Không phải vậy chứ? Nên nói rằng người há tự cho là phong lưu thấy đều nên làm quỷ vậy!

Thư sinh cười hi hí nói:

- Cô nương nói đùa đấy thôi!

Tử Y Tiên Tử nói:

- Ta luôn luôn không thích nói đùa, chỉ nói lời thực tình thôi, người tên là gì vậy?

Thư sinh chấp tay xá dài nói:

- Tiểu sinh tên Đinh Khắc Thiệu là một sĩ tử du học!

Tử Y Tiên Tử cười tùm tùm một tiếng nói:

- Có lẽ lệnh tôn cũng là chúng tử phong lưu thì phải?

Thư sinh ngạc nhiên hỏi:

- Sao cô nương lại biết ư?

Tử Y Tiên Tử nói:

- Điều này có gì là lạ đâu, thường thì trông thấy người con thế nào là biết ngay người cha sẽ thế ấy, có phải vậy không?

Chẳng biết thư sinh nghe chẳng hiểu hay là giả vờ không biết đây, gã nhún vai nói:

- Cô nương ngoại tú trong tuệ, khiến người bội phục hết sức!

Tử Y Tiên Tử cười há há một tiếng nói:

- Có thật ta rất thanh tú ư?

Thư sinh nghiêng chiếc đầu sang một bên nói:

- Đương nhiên khi một nam nhân yêu một nữ nhân, thì người tình của mình chẳng khác gì với Tây Thi cả!

- o O o -

<http://www.nhanmonquan.com>